

VE TMĚ SE NESKRÝVAJÍ PŘÍŠERY, POUZE LIDÉ...

*Paula
McLain*

„Elektrizující román, který vám nedá spát.“
- Kristin Hannah, autorka bestselleru *Slavík*

SVIT TEMNOTY

**SVIT
TEMNOTY**

Copyright © 2021 by Paula McLain

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michal Otáhal, 2023
Maps © by David Lindroth Inc., 2021
Cover © Elena Giavaldi, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3274-6 (pdf)

SVIT TEMNOTY

Paula McLain

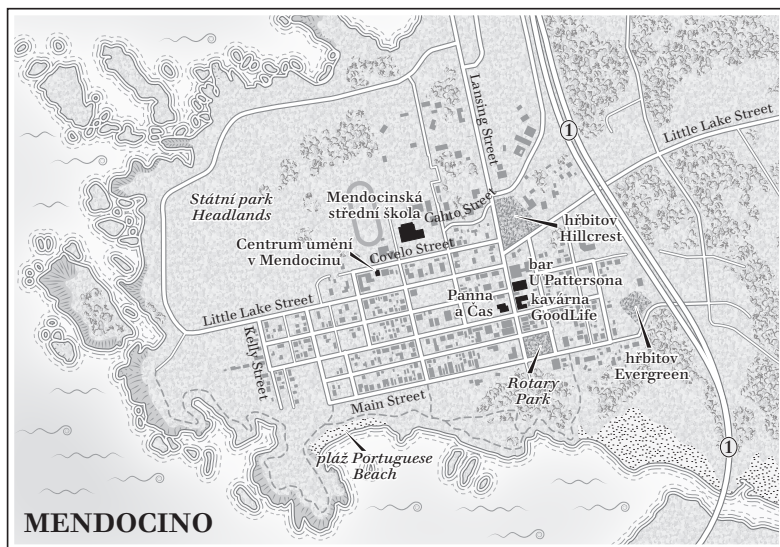
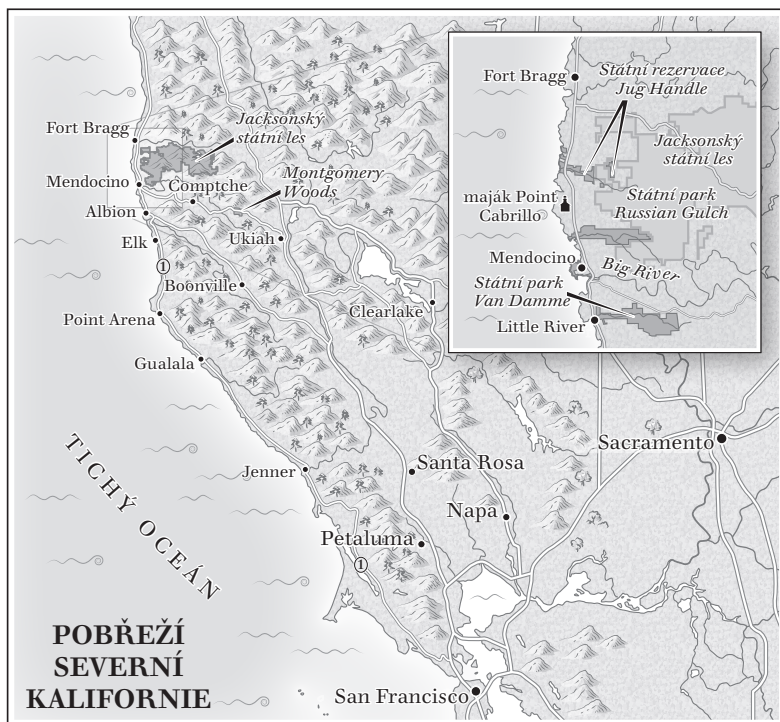
přeložil Michal Otáhal

VENETA

*Pro Lory Keene, která tu pro mě byla
od začátku tohoto mého snu*

Tohle je svět.
Přihodí se ti nádherné i příšerné věci.
Neboj se toho.

- Frederick Buechner

[prolog]

Matka, která si strhla šaty, když k ní s tou zprávou dorazila domů policie, a vyběhla na ulici jen v botách, zatímco se její sousedé, včetně jejích dobrých známých, ve strachu před jejím žalem schovali za dveřmi a okny svých domů.

Matka, která při odjezdu záchranky svírala dceřinu růžovo-bílou kabelku ve tvaru pudla zamazanou od krve.

Matka, která detektivům a místnímu knězi, již se jí neustále snažili vysvětlit, co se stalo, začala vařit. Krájením kopců cibule a mytím nádobí ve vařící vodě si rozedrala ruce. Nikomu se nepovedlo ji přesvědčit, aby si sedla. Posadit se znamenalo, že se o tom bude muset dozvědět. Přijmout to.

Matka, která po identifikaci těla svého dítěte odešla z márnice a chytla se kabelu tramvaje. Ta rána ji odhodila šest metrů dozadu. Z konečků prstů, kudy jí prošel proud, se jí kouřilo a zčernaly jí rty. Ale přežila.

Matka, která bývala slavnou herečkou, ale teď jen čeká, jak to celé dopadne, podobně jako na dalekém vrcholku světa čekají zamrzlé, tiché a polomrtvé ledovce.

Toho dne v červenci jsem byla matkou, která klečela na kolenu a záchranář se jí snažil slovy, větami i jménem domluvit. Nechtěla jsem se těla svého dítěte vzdát. „Detektivko

Hartová,“ opakoval mi neustále dokola, zatímco má mysl lapala po dechu a řítila se střemhlav ke dnu. Jako by osoba s tímto jménem ještě vůbec mohla existovat.

1

Znamení a preludy

[jedna]

Nocí, za níž opouštím město, vane pocit rozervanosti. Mezi trhlinami v mlze prosvítá drolicí se zářijová obloha. Za sebou nechávám čtvrt' Potrero Hill, pouhý pruh mrtvé pláže, a celé San Francisco, které buď nic neví, nebo ho nic nezajímá. Nad úrovní mraků stoupá hrůzu nahánějící žlutá koule. Je to obrovský a přefouknutý měsíc v barvě citronády. Nemůžu z něj spustit oči, jak se sune výš a výš. Jak je jako jizva nasycený jasem. Nebo brána, kterou neprosvítá nic než bolest.

Nikdo není na cestě mě zachránit. Nikdo nemůže zachránit nikoho, i když jsem si kdysi myslela něco jiného. Věřila jsem ve spoustu věcí, ale teď už vím, že jedinou cestou vpřed je začít od začátku. A nemít nic, nebo dokonce ještě méně než nic. Mám samu sebe a nikoho jiného. Mám před sebou cestu a vinoucí se mlhu. Mám tento zmučený měsíc.

Jedu tak dlouho, dokud mi není okolí cizí a už se nemusím ohlížet ve zpětném zrcátku, jestli někdo nejede za mnou. Motel Travelodge ve městě Santa Rosa je zašitý za parkovištěm hypermarketu, které je úplně prázdné a přesvícené jako bazén v noci bez plavců. Když zazvoním na zvonek, ze zadní místnosti se ozve noční recepční, radostně vyjde ven a utře si ruce o světlé bavlněné šaty.

„Zdravím, jak se daří?“ uvítá mě tím nejneškodnějším pozdravem na světě, na který se nedá odpovédět.

„Dobře.“

Když mi podává registrační formulář a fialovou propisku, rosolovitá kůže se jí roztáhne zespod paže jako křídlo. Cítím, jak si prohlíží můj obličej, pak vlasy. Dívá se mi pod ruce a vzhůru nohama čte:

„Anna Louise Hartová. To je fakt pěkný jméno.“

„Cože?“

„Vy si to nemyslíte, drahoušku?“ Její hlas má karibský nádech, sytou a hřejivou barvu, která mě přivede na myšlenku, že „drahoušku“ říká úplně všem, včetně mě.

Není lehké stát v nazelenalém světle zářivky, vyplňovat poznávací značku a neošít se nad její vlídností. Nebo s ní mluvit, jako bychom byli dva úplně obyčejní lidé, kteří jdou dál životem bez jediného trápení.

Konečně mi podá klíče a odcházím do pokoje, kde za sebou s úlevou zavírám dveře. Uvnitř je postel, lampička a takové to podivně umístěné křeslo, do kterého si nikdy nikdo nesedne. Mizerné osvětlení všechno redukuje do jednotvárných obdélníků: nevkusný koberec, plastově vypadající přehoz i záclony s chybějícími háčky.

Doprostřed postele si položím cestovní tašku, vyndám z ní Glock 19 a zastrčím ho pod tvrdý polštář. Že ho mám po ruce, mě uklidňuje, jako by to byl můj starý dobrý kamarád. Asi i je. Po něm si vyndám čisté oblečení a jdu se osprchovat. Při svlékání se opatrně vyhýbám pohledu do zrcadla s výjimkou svých prsou, která mám tvrdá jako kámen. Právě je na dotek horké a okolo bradavky má rudý puchýřovitý pruh. Stojím ve sprše a vodu mám nastavenou na nejvyšší možnou teplotu. Hořím zaživa, ale bez jakékoliv úlevy.

Když vylezu ven, ještě ze mě kape voda. Pod kohoutkem si namočím žíněnku, kterou pak nevyždímanou ohřívám v mikrovlnce, dokud se z ní nezačne kouřit. Ten žár, když ji k sobě

pevně přitisknu, je jako láva, o kterou si stále sehnutá nad záchodovou mísou a nahá škvařím dlaně. Povíslá kůže kolem pasu je na dotek mých paží gumová a měkká jako vyfouknutý záchranný člun.

S mokřými vlasy jdu do nonstop lékárny, kde si koupím obinadla, odsávačku mateřského mléka, uzavíratelné pytlíky a litrovou lahev mexického piva. Mají jenom nepraktickou a pomalou ruční odsávačku. Zastaralá masivní televize v mém pokoji vrhá protáhlé stíny na holou zeď. Při pumpování sleduju ztlumenou španělskou telenovelu, u které se snažím rozptýlit od bolesti z odsávání. Herci přemrštěnými pohyby i výrazy přehrávají, zpovídají se jeden druhému, zatímco já se dřu s jedním a pak druhým prsem, dvakrát naplním lahvičku a mléko přeliju do pytlíků, které označím 1993-09-21.

Vím, že bych je všechny měla vylít, ale nemůžu se k tomu přinutit. Místo toho je dlouho držím v ruce a přemýšlím nad jejich významem, až za nimi nakonec v kuchyňce zavřu dvířka mrazáku. Hlavou mi probleskne uklízečka, která je najde, nebo nějaký cestou zmožený kamionák, kterému znechutí hledání ledu. Ačkoliv za tím mlékem stojí jeden velký mrzký příběh, nedovedu si představit, že by jeho děj někdo cizí správně uhodl. Sama mu stěží rozumím, a to jsem jeho hlavní postavou. To já ho píšu.

Probudím se s horečkou těsně před rozbřeskem a vezmu si tolik ibuprofenů, až mám pocit, že se mi pilulky zasekly v krku a propalují ho. Dole na televizní obrazovce běží mimořádná zpráva. ČTYŘICET SEDM POTVRZENÝCH ÚMRTÍ NA MOSTĚ BIG BAYOU V ALABAMĚ. NEJTRAGIČTĚJŠÍ NEHODA V HISTORII DOPRAVCE AMTRAK. Někdy kolem půlnoci se za husté mlhy na řece Mobile odchýlil remorkér z kurzu a navedl nákladní člun do mostu Big Bayou Canot, čímž o metr posunul železniční trať. Osm minut poté přijel přesně načas vlak *Sunset Limited* společnosti Amtrak na trase z Los Angeles do Miami. Přirítíl

se na vybočenou kolej rychlostí 133 kilometrů za hodinu, což strhlo první tři lokomotivy dolů, protrhlo jim palivovou nádrž a sesunulo most. Amtrak viní z nedbalosti kapitána remorkéru. Několik členů posádky je stále nezvěstných a záchranné akce stále pokračují. Dnes by měl na místo nehody dorazit prezident Clinton.

Vypnu televizi a přeju si, aby to červené tlačítko na ovladači mohlo vypnout úplně všechno: jak uvnitř, tak venku. Chaos a zoufalství a zbytečnou smrt. Vlaky, které se ženou na vybočené koleje a mezery, zatímco uvnitř všichni spí a nic netuší. Kapitána remorkéru na špatné řece a v naprosto špatnou chvíli.

Osm minut, chce se mi zakřičet. Ale kdo by mě slyšel?

[dva]

Kdysi jsem pracovala na případu pohřešovaného kluka, kterého jsme později našli rozsekaného na kousky pod verandou domu jeho babičky v Noe Valley. Když jsme tam dorazili, babička seděla na verandě přímo nad jeho tělem na rozvrzané houpací lavici. Její tvář jsem nemohla dostat z hlavy měsíce: napudrované vrásky okolo pusy a matnou růžovou rtěnku nanesenou těsně nad vrchním rtem. Ten klid v jejích očích modrých jako studánky.

Jejímu vnukovi, Jeremiahu Pricovi, byly čtyři. Nejdřív ho otráвила, aby si žádnou bolest nepamatoval. „Nepamatoval“ bylo slovo, které používala, a první slovo příběhu, který si sama sobě namlouvala, o tom, co si myslela, že musí udělat. Ale ten příběh neměl žádný středobod, nebo alespoň pro nikoho kromě ní samotné. Když se nám doznávala, dokola jsme se jí ptali na tu stejnou otázku. *Proč jste ho zabila?* Nikdy nám nebyla schopná říct proč.

V tmavém pokoji v motelu Travelodge je na levném, zjizveném nočním stolku položený telefon s otočným číselníkem, vedle nějž je ceník a instrukce, jak vytáčet meziměstská čísla. Brendan zvedne telefon po druhém zazvonění, mluví pomalým a zastřeným hlasem, jako by se ozýval z druhé strany zdi. Vzbudila jsem ho. „Kde jsi?“

„V Santa Rose. Nedošla jsem daleko.“

„Měla by ses trochu vyspat. Zníš příšerně.“

„Asi jo.“ Sklopím oči na své holé nohy na přehozu a stehna mě z té levné látky svrbí, jako by se škrábaly o drátěnku. Tričko mám provlhlé a pomačkané, pot mi ho lepí zezadu na krk. Obvazy jsem si zaškrtila prsa, ale i přes ibuprofen mi tělem při každém úderu pulzuje bolest srdce jako nějaká nepravidelná echolokace. „Nevím, co mám dělat. Tohle je hrozný. Proč mě tak trestáš?“

„Netrestám, já jenom...“ Následuje dlouhá a významná pauza, během níž váží svá slova. „Některý věci si musíš vyřešit sama.“

„A jak to mám jako udělat?“

„S tím ti nepomůžu.“ Zní zničeně, nervy má napnuté až k prasknutí. Skoro ho v ranním světle na okraji naší postele vidím, jak je shrbený nad telefonem a jednu ruku má v hustých černých vlasech. „Snažil jsem se, ale už toho mám dost, chápeš?“

„Dovol mi vrátit se domů. Všechno dáme do pořádku.“

„Jak?“ zeptá se sípavě. „Některý věci dát do pořádku nejdou, Anno. Dejme tomu prostě čas. Takhle to nemusí být navždycky.“

Něco v jeho hlase mě ale znepokojí. Jako by mi nechtěl přiznat, že mě už odštíhl. Protože neví, co bych mohla provést. „O jak dlouhým čase je řeč? Týden, nebo měsíc? Rok?“

„Nevím,“ povzdechne si roztřeseně. „Musím si toho hodně promyslet.“

Ruka na posteli vedle mě vypadá, jako kdyby patřila figuríně v obchodáku, je vosková a ztuhlá. Odvrátím oči, upnu je na jeden bod na zdi. „Vzpomínáš si na ten náš výlet, když jsme se vzali?“

Chvíli je ticho, pak řekne: „Vzpomínám.“

„Spali jsme na poušti pod tím obřím kaktusem, na kterém žili všemožní ptáci. Nazval jsi ho činžákem.“

Další pauza. „Jo.“ Není si jistý, kam tímhle mířím ani jestli mi už úplně nehráblo.

Sama si nejsem jistá. „To byl jeden z nejlepších dnů, co jsme spolu zažili. Byla jsem fakt šťastná.“

„Jo.“ Dech se mu v telefonu zrychlí. „Problém ale je, Anno, že tuhle ženskou jsem už dlouho neviděl. Nebylas tu pro nás a víš to moc dobře.“

„Dokážu se zlepšit. Nech mě to zkusit.“

V přijímači se rozhostí ticho, které mě na posteli při čekání na odpověď celou zaplaví. Nakonec řekne: „Nevěřím ti. Nemůžu.“ Ta jednoznačnost, ta rozhodnost v jeho hlase je zdrcující. Byl na mě celé týdny tak strašně našťvaný, ale tohle je horší. Rozhodl se a já už s tím nemůžu bojovat, protože jsem mu dala pádné důvody pro to, aby se přesně takhle cítil. „Opatruj se, jo?“

Mám pocit, jako bych se kymácela nad temnou propastí. V jiných chvílích našeho manželství by mi hodil záchranné lano. „Brendane, prosím. Nemůžu přijít o všechno.“

„Je mi to líto,“ řekne, a než stačím říct cokoliv dalšího, položí telefon.

Na pohřeb přišly skoro dva tisíce lidí, mnozí byli v uniformách. Kolegové, přátelé i dobrosrdeční cizí lidi, kteří si o tom přečetli v deníku *San Francisco Chronicle* a pomysleli si: *Tam, nebýt milosti Boží, kráčím já.*

Navlékla jsem se do šatů, které jsem na sobě ani necítila. Byla jsem tak nadopovaná lorazepamem, že by klidně mohly být ušité z nožů. Zpoza velkých černých slunečních brýlí jsem odezírala ze rtů, zatímco Brendan bez přestání děkoval. Doma jsem se postavila do rohu kuchyně a odvrátila se od agresivně umístěných květin a psaníček vyjadřující soustrast, od sklíčených tváří kolem stolu plného pekáčů s jídlem a sýrových táců. Vyhledal mě tam můj nadřízený Frank Leary s talířem jídla v ruce, o kterém ani nepředstíral, že by ho chtěl.

„Co na to můžu říct, Anno? Co se na něco tak strašného vůbec říct dá?“

Většinou měl drsný hlas, a ne tak něžný jako teď. Kdybych mu tak mohla přikázat štronzo a jako v dětské hře cukr, káva, limonáda zmrazit na místě jeho i všechny ostatní a mohla odejít pryč. Místo toho jsem přikývla. „Díky.“

„Měla by sis vzít dovolenou na zotavenou, na jak dlouho jen budeš potřebovat. A o nic se nestarej.“

Během toho, co mluvil, jsem měla dojem, že se ke mně přísouvá zed'. „Vlastně jsem si myslela, že bych se příští týden vrátila. Potřebuju přijít na jiný myšlenky.“

„Ale no tak, Anno. To nemůžeš myslet vážně. Na to je až moc brzo. Teď bys měla myslet jenom na svoji rodinu a pečovat o sebe.“

„Ty to nechápeš, Franku.“ Slyšela jsem, jak se mi každým slovem stahuje hlas, a pokusila jsem se zpomalit, abych nezněla tak zoufale. „Když nebudu mít nic na práci, tak se tady z toho zblázním. Prosím.“

Pozvedl obočí, a zrovna když mě chtěl opravit, k nám přišel můj manžel. Frank se trochu narovnal a podal mu ruku. „Brendane. Těžkej den. Je mi to strašně moc líto, chlape. Dej vědět, kdybych mohl s čímkoliv pomoci.“

„Díky, Franku.“ Šedá pletená kravata Brendanovi volně visela pod rozepnutým límcem u košile, ale jak stál mezi Frankem a mnou, nic v jeho těle ani zdaleka uvolněně nevypadalo. Strídavě se díval ze mě na Franka, jako by se ze vzduchu mezi námi snažil vyčíst nějaké dojmy. „Co se tady vlastně děje?“

„Nic,“ zalhala jsem rychle. „Můžeme to probrat později.“

„Slyšel jsem tě.“ Rychle zamrkal a tvář mu začala růžovět. „To nemůžeš myslet vážně, že se zrovna teď chceš vrátit do práce?“

„Podívej,“ řekl Frank a udělal krok vpřed. „Zrovna jsem jí říkal to samý. Jsem na tvoji straně.“

„A kdo je na mojí straně?“ Zeď za mnou byla na dotek hladká a chladivá, ale i tak jsem se najednou cítila jako v kleci. V pasti. „Jen se z toho snažím dostat. Jestli od toho neodvedu pozornost...“ nedokázala jsem tu větu dokončit.

„To si snad děláš srandu!“ Brendan sevřel rty a z nosu mu šlehaly plameny. „A co my? Co se takhle soustředit na svoji rodinu? Nezasloužíme si to od tebe? Ještě po tom, co se stalo?“

Jako by mi tím uštědřil facku. Ztuhla jsem. „Tak jsem to nemyslela.“ Došlo mi, jak škrobeně moje odpověď zněla, zahnal mě do úzkých.

„Ale myslela.“

S Frankem jsme pozorovali, jak se otočil na patě a se svěšenou hlavou si prodíral cestu místností plnou lidí.

„Měla bys jít za ním. Jenom truchlí. Lidi říkají různé věci, když se trápí.“

„Lidi, Franku? A co moje trápení?“ Uvnitř hrudníku mám pocit, že jsem bez vzduchu a vše je zabalené ve vakuu. „Ty mě taky viniš, že jo? Jen to řekni.“

[tři]

Když odjíždím ze Santa Rosy, vzduch je horký jako voda ve vaně a slunce se oslizle třpytí. Dokonce i parkoviště toho zanedbaného motelu je jako zahrada, kde šest hedvábných stromů s péřovitými květy fuchsie připomíná travestity. Všude jsou ptáci – na větvích, na nebi, kde není ani flíček, v rozbitém neonu nad objednávací budkou drive-inu fastfoodu Jack in the Box, odkud na mě z hnízda postaveného z obalů od brček shlíží tři rozčepýřená ptáčata, která mají tak růžová a rozevřená hrdla, až mě bolí se na ně dívat.

Objednám si velkou kávu a vajíčkový sendvič, který nemůžu začít jíst, dokud nenajedu na dálnici 116, jež mě dostane přes údolí Russian River až k pobřeží. Tam leží město Jenner, které je spíš pohlednicí než skutečnou vesnicí. Hluboko pode mnou vypadá skála Goat Rock na pozadí závratné modři Pacifiku jako obří míč; severní Kalifornie občas taková kouzla ve svém spánku vytváří.

Za třicet pět let svého života jsem tento stát nikdy nepustila ani jsem nežila na jih od Oaklandu, přesto mě jeho krása vždycky dostane. Blbá, nenucená, směšná krása, která nemá hranic – dálnice Pacific Coast Highway je jako horská dráha s mořem, které je jako cákanec divokých barev.

Zastavím a zaparkuju na úzkém pruhu udusané hlíny hned vedle dálnice, přeždu oba pruhy, abych se dostala na holé místo nad změtí černých ostrých kamenů připomínajících zuby pily, nad něž vystřeluje mořská pěna. Sráz je plný života. Mám z něj závrať. Pustí se do mě vítr a dere se mi pod všechny vrstvy oblečení, až se kvůli tomu musím celá rozklepaná obejmout. Najednou mi zvlhne tvář, poprvé po několika týdnech mi po ní stékají slzy. Není to kvůli tomu, co jsem udělala nebo neudělala. Nebo co jsem ztratila a nikdy nezískala zpět, ale protože jsem si uvědomila, že existuje jen jedno místo, kam odsud můžu jít, jediná silnice na mapě, která pro mě něco znamená. Cesta domů.

Mendocinu jsem se sedmnáct let vyhýbala, to místo jsem v sobě uzamkla jako něco, co je až příliš cenné, dokonce i jen na pohled. Ale teď na okraji tohoto útesu mi přijde, že je to jediná věc, která mě udržuje při životě, jediná věc, co kdy byla moje.

Když se nad tím zamyslíte, většina z nás nemá na výběr, kým se staneme nebo koho budeme milovat nebo které místo na světě si nás vybere a stane se naším domovem.

Jediné, co můžeme udělat, je jít, když si nás zavolá, a modlit se za to, aby nás ještě přijalo.

Než o několik hodin později dorazím do Albionu, slunce je zastřené pobřežní mlhou, která přede mnou ve světle mlhovek víří, vše pohlcuje a pak znovu vyplivuje. Nejdřív přežvýká klikatou pobřežní silnici lemovanou jedlemi natěsnanými na sobě, až konečně spatřím vesnici, která jako by vypadla z temné báje: viktoriánské domy se celé bílé volně vznášejí nad ostrohem a mlha se všude kolem chvěje a rozpíná, zdánlivě dýchá.

Něco se ve mně začne svírat, jak mě každá vinoucí se zářička přibližuje k mé minulosti. Tvary stromů mi navrácí vzpomínky. Stejně tak dopravní značky i ten dlouhý, navlhlý most. Než si všimnu semaforů, už se skoro rozsvítí červená,

a tak závodím se žlutou a vystřelím na silnici Little Lake Road. Vynořím se u pobřežního svahu a jedu už jen za pomoci svalové paměti.

Zatočím doleva na ulici Lansing a mám dojem, že jsem se bokem protáhla škvírou v čase. Nad střechou Zednářského chrámu a oproti mlhavé obloze vynikají postavy *Panny a Času*, které jsou tou nejprůzračnější věcí v naší vesnici. Voušatá postarší postava s křídly a kosou plete cop dívce, která stojí před ní. Dívka má sklopenou hlavu nad knížkou, jež leží na zlomeném pilíři, v jedné ruce má větvíčku akácie, ve druhé urnu a u nohou jí stojí přesýpací hodiny – každý předmět je enigmatický symbol jedné velké hádanky. Celá plastika je jako tajemství, které je všem na očích.

Když mi bylo deset a zrovna jsem se přestěhovala do Mendocina, zeptala jsem se Hapa, jaký význam to sousoší má. Usmál se a místo odpovědi mi vyprávěl o jeho historii. Jak ho v polovině 18. století jeden mladý pilař a tesař jménem Erick Albertson vyřezal z jediného kusu dřeva sekvoje a jak na něm pracoval v noci ve své chatě na pláži. V té době se stal prvním mistrem Zednářského řádu v Mendocinu, ale na svém mistrovském díle nikdy nepřestal pracovat. Celé mu zabralo sedm let a potom, co byla řezba v roce 1866 vztyčena, zemřel při podivné nehodě, kterou dějepisné knihy nejsou schopny patřičně vysvětlit.

Hap byl členem Řádu zednářů desítky let, a to dokonce déle, než co byl u lesní stráže. Domnívala jsem se, že věděl o všem nebo vše, co se o něm dalo vědět. Ale když jsem se zeptala, jak souvisela smrt Albertsona s těmi sochami a na jejich význam, podíval se na mě podezíravě.

„Smrt Albertsona tě nemusí vůbec zajímat. Navíc se to stalo už dávno. Ty symboly by ti nedávaly smysl, i kdybych ti je vysvětlil. Vypráví příběh, který znají pouze zednáři, nikdy nebyl sepsaný a předává se pouze ústně, když někdo dosáhne třetího stupně.“

To mě zaujalo ještě víc. „Co je třetí stupeň?“

„To, jak mě teď vyslycháš,“ odpověděl a odešel dřív, než jsem ten vtip s narážkou na výslechy stačila pochopit.

Zaparkuju, a než vystoupím na chladnou a vlhkou ulici, nasadím si kšiltovku a sluneční brýle. Těžko si lze představit, že by mě jakýkoliv místní poznal jako dospělou ženu, ale hodně se tu čtou noviny ze San Francisca a občas se nějaký můj případ objeví v *San Francisco Chronicle*. Mimochodem stejně jako ta nehoda.

V obchodě Mendosa's Market klopím pohled k zemi, snažím se brát jen nezbytnosti jako zeleninu v plechovce a suché potraviny, tedy věci, co se lehce připraví. Ale uvnitř mám pocit, jako bych se zachytila ve smyčce starého filmu. Přijde mi, že jsem tu zrovna byla, přímo tady u té rozsvícené chladničky plné mléka, kde si Hap vzal jednu velkou vychlazenou lahev a otevřel ji, napil se přímo z ní, a než mi ji podal, mrkl na mě. Pak znovu roztlačil vozík a opřenými lokty zatáčel. Loudal se, jako bychom měli všechen čas na světě jen pro sebe.

To ale nemá nikdo.

Jakmile mám vše potřebné, zaplatím v hotovosti a naložím tašky dozadu bronca, než se po ulici vydám do kavárny GoodLife. Když jsem tu ještě žila, jmenovala se jinak, ale nemůžu si vzpomenout jak, na tom nesejde. Zvuky, rozložení i vůně toho místa přesně odpovídají mým vzpomínkám. Objednám si kávu a polévku a posadím se k oknu do ulice. Hluk kolem mě uklidňuje: rachot nádobí v přepravce, mletí čerstvých zrn a rozhovory kamarádů. Pak ale za sebou uslyším, jak se dva muži hádají.

„Snad všem těm hovadinám nevěříš?“ štěkne jeden na druhého. „Jasnovídkám a tak vůbec? Víš vůbec, kolik má ta rodina prachů? Jenom z nich chce něco vytrískat. A ty vole, vůbec se jí nedivím.“

„A co když fakt něco ví a nikdo se o to nestará?“ prskne zpátky ten druhý. „Ta holka může někde vykrváčet nebo něco horšího.“

„Už je pravděpodobně po ní.“

„Co to s tebou je? Je to taky člověk. Dítě.“

„Dítě slavných lidí.“

„Co na tom záleží. Co když má ta jasnovidka pravdu? Nikdy jsi neviděl ani neslyšel něco, co sis nedoved vysvětlit?“

„Ne. Nemůžu říct, že jo.“

„Tak to pak nedáváš pozor.“

Z jejich rozhovoru mám pocit beztíže, jak se nemám čeho chytit. Zaplatím za kávu i polévku, přičemž se snažím nedívat jejich směrem, a přeju k vývěsní tabuli na nejvzdálenější zdi. To byla vždycky součást našeho ranního rituálu s Hapem. Při prohlížení tabule se místo běžného naklonění dopředu nahýbal s velkým bílým hrnkem dozadu a hledal něco, co ho ještě do těch jeho těkavých očí nepraštilo.

„Kolik si myslíš, že se toho můžeš dozvědět o takhle velkém městě?“ zeptal se mě kdysi, hned zpočátku.

Žila jsem ve větších, zanedbanějších městech všude možné po okrese Mendocino. Ve srovnání s nimi byla tahle vesnice jako ze škatulky. Měla jen patnáct ulic, které byly dokonce pojmenované. Představovala jsem si ji jako domeček pro panenky, který se dá otevřít jako kufřík a můžete si ho prohlédnout pokoj po pokoji.

„Všechno.“

„O lidech, které každý den potkáváš? Domech, kolem kterých jsi bez povšimnutí tisíckrát prošla?“

„Asi jo.“

„Přemýšlej, Anno. Co dělá slepé místo slepým místem?“

Měl na mysli něco jako slepé úhly v autě. „Když je někdo přímo vedle tebe na krajnici, ale je moc blízko na to, aby byl vidět.“

„To platí i pro lidi. Všichni přímo pod tvým nosem prostě zmizí. To je to nebezpečí a číhá hned vedle tebe. U toho, komu věříš ze všech nejvíc.“

Velmi pozorně jsem mu naslouchala. Co si pamatuju, lidé mi říkali, že jim věřit mám: sociální pracovníci, učitelé – naprosto cizí lidé – a všichni opakovali jinou verzi toho samého, že mám přestat být tak ostražitá a otevřít se. Ale svět mi dával najevo opak, a teď i Hap. „Tak jaký je teda to tajemství?“

„Žádný tajemství není, jen měj oči na stopkách. Měj je pořád dokořán, ale především ve chvíli, kdy si budeš myslet, že tě nic nemůže překvapit. V tu chvíli se naučíš dávat pozor. Naslouchat svému hlasu.“

„A co ostatní lidi?“

„Ti si tvoji důvěru buď získají, nebo ne.“

Měl na mysli i sebe a svou ženu Eden. Možná, že jiná desetiletá holka s jinou sadou zkušeností by po tom, co tohle slyšela, mohla znervóznět, ale mně se ulevilo. Ještě mi nevěřil a já nevěřila jemu. Konečně se někdo přestal snažit předstírat, že je to všechno tak jednoduché. Konečně se mi někdo rozhodl říct pravdu.

I když se jméno kavárny asi změnilo, vývěsní tabule ne. Prstem si pomalu procházím inzeráty: světlé útržky barevného papíru nabízející lekce kytary, čtení z ruky a zeminu. Nějaký umělec hledá modelku. Někdo prosí o palivové dřevo zdarma. Pomalinku si pročítám jednu zprávu po druhé, když najednou narazím na plakát s informací o nezvěstné dívce a fotografií jejího rozkošného ztraceného obličejce pod slovy: VIDĚLI JSTE MĚ?

Cameron Curtisová

Věk: 15

Naposledy viděna: 21. 9.

Červená flanelová košile, černé džíny

162 cm, 47 kg

Dlouhé černé vlasy, tmavě hnědé oči

Volejte: 724-555-9641

Vypsána značná odměna

Jednadvacátého září bylo včera, což byl den, kdy mě už Brendan měl dost a řekl mi, ať odejdu. Z toho načasování jsem celá roztřesená. Znovu si ji prohlédnu, ten její temný, vážný výraz, rozpuštěné vlasy, dlouhé až po pas, a celkově je až příliš krásná na to, aby vydržela kdekoliv delší dobu v bezpečí. Nějak mi zakřivení její pusu naznačuje, že se jí staly příšerné věci, a to ještě předtím, než zmizela. Viděla jsem až příliš jí podobných, abych si mohla myslet něco jiného. Ale tohle není San Francisco, kde jsou letáky s pohřešovanými dětmi přilepené na všech budkách dopravního podniku. Je tak běžné je vidět, až se stávají neviditelnými. Moc dobře vím, že na takovém malém místě, jako je Mendocino, je každý násilný čin brán osobně. Každý ho pocítí. Dotkne se každého.

Ještě chvíli na tu dívku zírám a pak si vezmu číslo na chatu k pronájmu hned pod její fotkou. Ta chata se nachází jedenáct kilometrů od města a stojí čtyři sta dolarů měsíčně. Když volám majiteli, Kirkovi, oznámí mi, že tam není televizní signál, telefonní linka ani centrální vytápění.

„Je to takový naprostý minimum,“ řekne. „Ale dobrá zašívárna, jestli máte ráda svůj klid.“

„To mám.“

[čtyři]

Když jsem poprvé uviděla Mendocino, ani mi nepřipadalo skutečné. Upravené ulice lemovaly perníkové chaloupky, z nichž většina měla okázale posekanou travu a laťkové plochy. Celá vesnice se rozprostírá nad střapatým, zakulaceným pobřežním srázem nad Pacifikem a je dostatečně malinkatá, aby měla všechno potřebné: má jedny potraviny, pár rozto milých obchůdků, dva hřbitovy a základní školu.

„Co to je?“ zeptala jsem se Hapa a ukázala na dřevěné hranaté věžičky přilepené na sousedních domech. Paní Stephensová, má sociální pracovnice, zrovna odjela a s Hapem a Eden jsme stáli na jejich předzahrádce v ulici Covel Street.

„Nádrže,“ vysvětlila mi Eden. „Vodojemy.“ Měla měkké a kulaté tělo a voněla po pudru, zatímco Hap byl vytáhlý a šlachovitý s širokými rameny a pěstěným knírem. Jestli on vypadal jako kovboj, tak ona jako babička, i když jí nebyla, jak jsem se právě dozvěděla. V pěstounské péči odchováli spoustu dětí, ale vlastní nikdy neměli.

Jejich dům byl nádherný, velký viktoriánský, a mně připomínal loď. Patro bylo širší než přízemí a mělo kulatá přední okna otočená k ostrohu, kde byla divoká plocha zlatavé trávy a větrem ošlehaných cypřišů. Jak jsme tam spolu stáli, jen

jsme získávali dojmy jeden z druhého a tohoto nového usku-
pení, slunce na jejich předzahrádce začalo zapadat.

Zrovna jsem dorazila z města Fort Bragg z malého, smut-
ného, krabicového domku kousek od části pláže Glass Beach,
kterou místní nazývají „smeťákem“, protože tam už celá léta
lidé odkládají nábytek, spotřebiče i stará auta. Z domku byl
také vidět oceán, ale ne takto. Nikdy jsem nic podobného ne-
viděla. Slunce zaplouvalo do Tichého oceánu, jako by se v něm
pozdvolna tavilo, jako koule roztahující se do oranžovorůžové
karamelky, která vypadala, že ze svého středu pulzuje jako
tlukoucí srdce. Nemohla jsem z něj spustit oči.

Ve chvíli, kdy slunce zmizelo úplně, rozsvítil se nečekaný
zelený záblesk.

„To je znamení štěstí,“ pronesla Eden.

Ve štěstí jsem věřit přestala, ale skutečně se něco stalo.
Mendocino si mě ihned začalo jako gravitací k sobě přita-
hovat.

Podle Kirkových instrukcí vyjedu ven z vesnice na silni-
ci Little Lake Road. Po osmi kilometrech se asphalt přemění
v udusanou hlínu a štěrky. Jedle, borovice a smrky sitka kolem
začínají houstnout a tlačit se na mě ze všech stran. Se svou
černou korunou vypadají jako z pohádky a z ničeho pletou
stíny, ze dne je noc – jako kdyby všechno světlo ukradly a ně-
kam ho schovaly. Bože, jak mi chyběly.

Po dalších třech kilometrech prudce zatočím doleva na
odbočku označenou červenou vlajkou a otrískanou dřevěnou
cedulí: ZÁKAZ VSTUPU. Jak se lesní cesta vine půl kilometru
dolů po strmém kopci, zužuje se. Uvidím příjezdovou cestu
a siluetu cedrové chaty, která na mě mrká zpoza hustého, vy-
soko se tyčícího porostu borovic. Připomíná mi místo, kde by
mohl žít poustevník, jako ostrov v lese nebo jeskyně, ve které
lze zmizet. Je dokonalá.

Kirk na mě čeká na verandě. Vypadá, že mu je kolem pětadesáti, má ztěžklá ramena a krátké naježené šedé vlasy s vojenským sestřihem. Obličej má hranatý a jeho oči jsou i přes úsměv a lehké zamávání klíči nemilosrdné. „Měla jste problém to tady najít?“

„Ani moc ne.“ Všimnu si, že veranda je upravená a na jedné straně u okenního parapetu má vyrovnané dříví „To je bývalá lovecká chata?“

„Možná kdysi. Patřila rodině mojí ženy. Ted' ji pronajímám, co to jenom jde.“ Cítím, jak si mě prohlíží a přemýšlí nad mým příběhem. „Většina lidí od toho očekává o dost víc. Místo pro romantickou dovolenou nebo něco podobného.“

Jen přikývnu a vrazím dovnitř za ním. Hlavní místnost je ponurá, celá je tmavě obložená a páchne po myších trochu nasládlým a hniječím oděrem, který je až téměř šelmovitý. V jednom rohu jsou našikmo postavená buclatá kamna na dřevo, očouzená od používání. Okna v malé kuchyni, kde je dřez jak z domečku pro panenky, pult s umyvadlem a lednice vhodná spíš do pokoje na koleji, lemují růžové závěsy. Na kovovém háku visí jediná ošuntělá utěrka.

„Jak vidíte, je tu všechno, co potřebujete,“ říká Kirk.

Kdyby jen věděl, jak málo toho potřebuju. A jak moc.

Z obýváku přejdu do tmavé koupelny, kde je sprchový kout o velikosti kumbálu s levnými dveřmi z mléčného skla. Jen ložnice vypadá jako přístavba. Při vstupu se práh prohne jako houba, ale samotná místnost, kde je manželská postel s kovovým rámem a prostý psací stůl s lampičkou, se zdá být dostatečně pevná. Z okna na jižní stěně je vidět hustý les, který se leskne proti slábnoucímu světlu. *Smrákání*, jak tuto část dne vždycky nazývala Eden. Je to zvláštní termín, který zní, jako by se jen stahovala mračna, ale přitom padá noc.

„V noci tu dovede bejt celkem kosa,“ říká Kirk. „Bejt váma, tak tu udržuju oheň, když tu budete. Dřeva si můžete vzít, kolik chcete, když naštipáte další. Tenhle přímotop je žrout

plynu.“ Pokrčí rameny nad spotřebičem u zdi. „Cokoliv, co využijete, doplňte ve městě.“

„To je naprosto v pohodě,“ ujistím ho a už chci být jen sama.

Ale on ještě pokračuje. Sprcha má záludné kohoutky, které mají prohozenou teplou a studenou. Sopouchu nad kamny je potřeba jednou za čas domluvit. Ukazuje mi, jak se používá agregát, kdyby vypadl proud, což se občas, jak mě varuje, stávat bude.

„Dřevorubci přerézávají vedení. Myslím, že jsou častěji opilý než střízlivý. Kvůli tomu, jak tady jezdí po silnicích, vám radím dát si na ně bacha. Taky si všechno v noci zamykejte. Jako samotná ženská...“ hlas se mu vytrácí, až utichne, jako kdyby si zrovna uvědomil, že přešel neviditelnou hranici do soukromého světa.

„Budu v pohodě.“ Do hlasu se mi vplíží nepříjemný tón.

Kirk si v rozpacích odkašle. „Jasně, že budete.“

Když konečně odejde, v chatce se rozhostí ticho. Vybalím si svých pár věcí a vyjdu na verandu do chladného soumraku s nafialovělým svitem. Mezery mezi stromy se zúžily. Nasávám ten poklid a na jeden ošidný moment si dovolím se zamyslet nad životem, od kterého jsem se právě odpoutala, i když ne z vlastní vůle. Nad Brendanem a naší zaneřádanou kuchyní, kde byly všude hračky a dětská vanička překlopená v dřezu. Nad našimi jmény, která jsou bok po boku na schránce jako talisman, jenž nesplnil svůj účel. Byli jsme spolu sedm let, což zdaleka nestačilo, ale měl právo říct, že jsem tam pro něho nebyla. Nebyla.

V potrhané klenbě stromů nad sebou hledám měsíc, ale nemůžu ho najít. V dálce spustí výřeček houkání v nepravidelném rytmu. Ještě z větší dálky začne naříkavě kňučet pes. Nebo je to kojot? Teplota prudce klesne. Třesu se ve flanelové košili a bundě a přemýšlím, jak moc se může do rána

ochladit a jestli ta dívka, ať už je kdekoliv, má aspoň deku nebo je u ohně.

Ta holka.

Netuším, odkud ta myšlenka přiletěla, ale hned se ji snažím vytlačit. Kvůli dívkám, jako je Cameron Curtisová, je svět za mnou neustále v troskách. Nezvěstné a pošramocené, jejich příběhy mě vábí jako písničky malých ozubených sirén. Několik posledních let jsem pracovala pro iniciativu v sanfranciské oblasti Bay Area jménem Světlo domova. Ta se zaměřuje na sexuální trestné činy a zločiny proti dětem, jež byly unesené nebo zavražděné, které jejich vlastní rodinní příslušníci ukradli a učinili z nich bezbranné oběti, nebo ty, jež si vytipovali pasáci a zrůdy a pak je tajně prodávali a přeprodávali.

Je to ta nejtěžší práce, jakou jsem kdy dělala, ale i kdyby mi Brendan nedovedl nikdy odpustit, je také tou nejdůležitější. Navíc jsem v ní dobrá. Postupem času jsem si na oběti vybudovala něco jako radar a Cameron Curtisová mi je velmi povědomá, jako by jí nad hlavou svítil neonový nápis, který do světa vysílá její příběh, její zranitelnost. A to nejen mně. Ať se tam ten nápis dostal jakkoliv, vím, že ho predátoři vidí také, je tak zářivě jasný a nezaměnitelný.

Pomyslím na rodinu té dívky, jak šílí obavami a děsem. Pomyslím na to, jak se Cameron mohla celé roky cítit osamělá a ztracená, možná dokonce zoufalá – odříznutá od světa. Jak jsou smutek a stud více než jen pocity; jsou nemocí, rakovinou, která se prožene světem a bere životy skrytým cyklickým způsobem, který snad nikdy neskončí.

Když se znovu ozve kňučení, trhnu sebou. Je to určitě kot. Ze všech zvířat v těchto lesích mají nejpodobnější hlas tomu lidskému: promrzlý, osamělý a hladový. Dokonce i vyděšený. Pláčou bez přestání.

[pět]

Té noci letím zbavena svého těla nad bílým srpkem pláže, kde někdo při běhu spleťtými chaluhami a stíny klopýtne. Ale není kam utéct. Samozřejmě je to dívka. Zakopne a spadne na kolena, postaví se a spadne znovu, pozpátku se rukama škrábe pryč, ječí a třese se. A pak najednou ztichne. Utichne jako zvíře, které už definitivně ví, že je po honu.

Se škubnutím se vzbudím, srdce mi buší a kůži mám kluzkou potem. Musela se mi vrátit horečka, pomyslí si a odhodím kousavé příkrývky. Pod tlustým svetrem mám stále zaškrčená prsa, ale otok se vůbec nezmírnil. Bolest je tupá ale stálá a má pulzující výchozí bod.

Všude kolem mě je ledová tma, která mi přijde, že zaplavuje místnost. Zapomněla jsem, jaké to je spát v lese, být v naprosté izolaci od ruchu ulic, sousedů i světla. Navléknu si druhé ponožky a vkročím do hlavní místnosti, kde mi blikající mikrovlnka sdělí, že budou čtyři ráno. Spala jsem asi pět hodin. Možná jsem spíš omdlela.

Najdu nějaký ibuprofen a další prášek na spaní, oba prášky zapiju whisky a doufám, že mi to vyčistí hlavu od nočních můr. Můžu se jenom domnívat, že ta dívka byla Cameron Curtisová, a mé podvědomí si vykonstruovalo verzi o jejím zmizení. Znovu jsem se zapletla do toho dramatu, kterého jsem vždy

měla plnou hlavu, dokonce dávno předtím, než jsem se stala detektivkou. Jako kdyby se volání o pomoc, které neustále vyzvání v éteru, zesilovalo, když mi zkříží cestu, a přilepí se na mě. Jako by mi z nějakého důvodu patřilo, ale nemám právo se k nim jakkoliv vyjádřit, nemám jinou možnost než se na ně pokusit odpovědět.

Když se o několik hodin později zase probudím, první věc, kterou uvidím, je prázdná flaška od alkoholu položená na zemi vedle gauče a klubičko z ponožek na konferenčním stole. Za očima mi s hvězdičkami pulzuje kocovina. Kdyby tu byl Hap, dělalo by mu starost, že tolik piju. Navíc by už byl oblečený, měl opláchnutou tvář a vařila by se mu káva. Zbožňoval rána, ale i pozdní večery. Občas jsem si říkala, jestli vůbec někdy spí, ale bylo uklidňující vědět, že tam pro mě vždycky byl, když jsem něco potřebovala, vzhůru a připravený. Kéž by tomu tak bylo i teď.

Navrstvím na sebe oblečení a cítím, jak se mi vrchní knoflík kalhot boří do stále měkké kůže kolem pasu, zatímco mi konečky prstů škrábou zvrásněnou pokožku jako čerstvou zjizvenou tkáň. Než zamknu dveře na petlici a vyrazím do vesnice, svážu si bez kontroly v zrcadle vlasy do ohonu a naplním si termosku kávou.

Jakmile dorazím na pobřežní cestu, stočím auto k potokům Caspar a Jug Handle, což bylo oblíbené jednodenní výletní místo Hapa. Když mi bylo jedenáct, Hap se se spoustou dalších lesních strážců, se kterými pracoval, připojil k místním aktivistům k ochraně pobřežního svahu před těžební dřeva a realitními developery – a vyhráli. Byl to odkaz, na který byla celá oblast hrdá. Když Hap začal pracovat pro Lesní správu USA, bylo mu jen dvacet, a pak získával povýšení za povýšením, až se nedlouho poté, co jsem s nimi začala žít, stal hlavním správcem, kdy dohlížel na desítky dalších správců a 200 kilometrů čtverečních federální půdy.

Měl plné ruce práce a někdy byla i nebezpečná. Příběhy, které vyprávěl, byly plné loveckých nehod a turistů v nesná-
zích. Jiné byly o mladistvých, které vytáhli zmodralé a bez
života ze zastrčených lomů. Věděl, co dovede člověku udělat
agresivní medvěd baribal a co jeden člověk dovede v té bez-
mezné krajině udělat druhému.

Za těch osm let, co jsem žila v Mendocinu u rodiny Stra-
terů, jsem se stala Hapovým učedníkem a parťákem, jeho stí-
nem. Nejdřív jsem nechápala, proč se mnou chtěl trávit to-
lik času ani proč mě s Eden vůbec k sobě vzali. Prošla jsem
už šesticí domovů bez toho, aniž bych se uchytila. Proč by
to tady mělo být jiný? Trvalo to nějaký čas, v jehož průbě-
hu jsme nespočetněkrát museli začít znova, ale pak jsem ko-
nečně uvěřila, že Hap a Eden byli takoví, jací se zdáli být na
povrchu, prostě slušní lidé, kteří chtěli být laskaví, protože
mohli. Zkoušela jsem je a tlačila na ně, snažila jsem se je vy-
provokovat, aby mě poslali pryč jako všichni před nimi. Jed-
nou jsem utekla a spala v lese. Čekala jsem, jestli se po mě
půjde Hap podívat. Když to udělal, myslela jsem si, že bude
naštvaný nebo už bude mít po krk mých výmyslů, ale nebyl
a neměl. Jen se na mě podíval, na tu promoklou, zablácenou
holku, která se klepala zimou po noci strávené na zemi v lese.

Když mě vedl zpátky do auta, řekl mi: „Jestli chceš být
takhle venku sama, tak tě v tom naučím chodit, aby ses o sebe
dokázala postarat.“

„Já už se o sebe dovedu postarat,“ odpověděla jsem, když
jsem automaticky přeprnula na sebeobranu.

„Neměla jsi to lehký. To vím. Muselas být tvrdá, abys to
všechno zvládla, ale tvrdost není to samý jako síla, Anno.“

Jako by mi tím posvítíl přímo do očí, do praskliny v mém
srdci, kterou jsem si myslela, že jsem schovala mnohem lépe.
„Jak to myslíš?“

Došli jsme k autu a nasedli jsme. Usadil se za volant a ne-
vypadal, že by s odpovědí na mou otázku nějak spěchal.

Nakonec se na mě otočil a řekl: „Linda nám řekla, co se stalo tvojí mámě, zlatíčko.“

Linda byla paní Stephensová, moje sociální pracovnice. To jediné, co jsem teď mohla dělat, bylo předstírat, že je mi jedno, co ví a neví a co si o mě myslí a nemyslí. „No a?“

„Ani si nedovedu představit, jaký to muselo pro dítě tvého věku být. Namouduši. Láme mi to srdce.“

Ať jsem měla v hlavě jakékoliv myšlenky, vypařily se mi z hlavy s vynuceným lusknutím. Autopilot mě přisunul blíž ke klice od dveří.

Hap si toho všiml a ani se nepohnul. Vypadalo to, že se mu hýbají jen oči, a ty viděly všechno. „Jestli chceš utéct, nebudu ti v tom bránit, ale jestli nám dáš šanci a zůstaneš s námi, tak tě můžu naučit věci, který ti v budoucnu můžou pomoci. Věci, který pomohly i mně. O tom, jak se chovat v lese.“

Aniž bych spustila oči z čelního skla, z průsvitné vrstvy prachu mimo dosah stěračů, pokrčila jsem rameny, abych mu dala najevo, že mu nevěnuju veškerou svou pozornost.

„Příroda vyžaduje náš respekt, Anno. Rozhodně má i krutou stránku, ale když se naučíš její řeč, tak v ní můžeš najít pokoj a taky útěchu. Je to ten nejlepší lék, jaký znám.“

„Jsem v pohodě tak, jak jsem.“ Otočila jsem se na něj, čímž jsem ho vyzvala, ať mi řekne, že nejsem.

„Samozřejmě, že jo. Co takhle jedna lekce, než se vrátíme domů? Můžu tě naučit, jak najít sever. Je to lehký.“

Chtěla jsem odpovědět, že ano, ale to slovo se ve mně už kdysi dávno zadrhlo; zachytilo a usadilo se mi uprostřed krku jako skleněná kulička. Místo toho jsem stáhla ruku z kliky a položila si ji na klín.

„Tak třeba později,“ pokračoval. „To počká. Jedeme domů.“

Než jsem šla té noci spát, dal mi knihu *Základy pro přežití v divočině* zabalenou v látce. Zastrčila jsem ji do šuplíku nočního stolku, ale jakmile odešel, vydala jsem ji a prostudovala si názvy kapitol. „Signalizace.“ „Potrava.“ „Úkryt.“ „Vázání

uzlů.“ Zůstala jsem vzhůru až do pozdní noci a hltala každé slovo. Byly tam instrukce krok za krokem, jak testovat požitvatelnost rostlin a brouků, jak klást pasti, postavit si tulácký přístřešek nebo rukama chytat ryby. Člověk se z ní mohl naučit práci s mapou a kompasem, azimuty a číst terén, jak rozdělat oheň, ubránit se, ošetřovat rány, adaptovat se, a také jak překonat stres, zvládnout podchlazení a strach.

Nechápala jsem, proč mě tyto scénáře přitahovaly, alespoň ne tehdy, ale promlouvaly mi hluboko do duše. Hap byl moudrý chlap. Od začátku musel tušit, že tohle bude způsob, jak se mnou mluvit: jako přeživší k přeživšímu.

Zastavím na malém parkovišti na začátku stezky, těžké pohorky si zavážu na dva uzly, zapnu si větrovku až k bradě a vyrazím. Vyhnu se začátku stezky, abych šla po méně známé cestě k okruhu na ostrohu. Po necelém kilometru vejdu do cypřišového hájku a shrbená se deru úzkou mezerou mezi stromy. Před obličejem si držím ruku, aby zachycovala pavučiny, které vím, že tam jsou, i když je nevidím. Jak se prodírám dál a vlákna se mi začínají lepit na ruce, stejně tak se na mě začne nabalovat i čas. Je mi deset nebo jedenáct a Hap mi poprvé ukazuje tajnou cestu do tohoto hájku.

Co si pamatuju z jedné Hapovy lekce, tento typ vegetace se nazývá „krummholz“, je to německý termín, který znamená „křivé dřevo“. Extrémní počasí tyto stromy tvaruje po mnoho desetiletí do groteskních tvarů. Solí nasycený severní vítr usmrtí špičky větví, což je přinutí poklesnout a zkroutit se, namísto k nebi tak přepadávají k zemi. Jsou živoucím znázorněním adaptace, přírodní inteligence a houževnatosti. Neměly by už být schopné takto růst dál, ale přesto rostou.

V hájku najednou ucítím, jak bolestně mi Hap chybí. Jsem mu vděčná za tu veškerou nádheru, ale také ohavnosti, které mi ukázal. Za to, jak mi zas a znovu odkrýval svět a věřil, že ho přijmu. Díky tomu, že jsem tady, mám dojem, že mu jsem

blíž a o tolik blíž odpovédím, kvůli kterým jsem sem přišla: jak se můžu jako rozházená a poničená skládačka znovu poskládat dohromady.

Zavřu oči, snažím se to všechno zachytit – štíhlé paprsky, které svítí jako přes cedník, a hustou vůni mechu. Ale jakmile je zavřu, v hlavě mi vyskočí myšlenka jako na černém plátně kina. Projede mnou záblesk přetrvávajícího vjemu. *Tohle je dokonalé místo na pohřbení těla.*

Z podvědomí mi jako horká voda vystřelí k hladině Cameron Curtisová, jako krev, ze které mi brní v pevně sevřených rukou. Vyskočí na mě její dokořán otevřené hnědé oči, které zažily zlé časy, její paličatý a nadějný úšklebek a dlouhé tmavé vlasy. Zdá se, že nezáleží na tom, že jsem selhala u ostatních, jako je ona, a současně u sebe samotné. Ani na tom, že už je možná příliš pozdě. Je tady.

Skoro až zakopávám, když se shrbená vracím průrvou zpátky k ostrohu, neustále na prázdné stezce zrychluju až k okraji pobřežního svahu, kde je vítr tak silný, že mě téměř srazí na bok. Pode mnou se na rozeklané černé skále vystavují čtyři umaštění kormoráni, jejichž krky jsou prohnuté dozadu jako háky. Kolem nich skotačí příboj a chrlí pěnu. V dáli se vzdouvají černé a zelené vlny. Rybářská loď se valí k vrcholku vlny a pak jako propadlištěm sletí dolů.

Chtěla bych, aby Cameron Curtisová takhle nadobro zmizela z mého vědomí. Ale ani ta loď nezmizela. Malá a bílá vyskočí z brázdy a drží se na obzoru. V uších mi začíná zimou zvonit, přesto si sednu, pevně si obejmů kolena a kolébám se, snažím se nezhroutit. Vlasy mi padají do očí a do pusy a chutnají po moři. Přijde mi, že se všechno točí ve víru, který se mnou škube ze strany na stranu, od nádherného k příšernému. S tím tu jsem a snažím si vzpomenout, jak se dají přežít nemyslitelné chvíle, jak odolat divočině a chaosu a strachu.

[šest]

Přibližně o hodinu později, když dorazím zpátky k autu, jsem promrzlá až na kost, ale hlavu mám klidnější. Jakmile dojdou k parkovišti, zůstanu stát jako zkoprnělá. Dva pruhované policejní zátarasy napůl blokují vstup do parku. Šest uniformovaných policistů a psovodi se s vysílačkami řadí poblíž turistické tabule. Je to pátrací skupina po Cameron Curtisové.

Utáhnu si kapuci větrovky, vyrazím ke svému broncu, ale zůstávám ve střehu, protože si uvědomuju, jak jsem nápadná. Když se s klíči v ruce přiblížím na tři metry od auta, zaslechnu své jméno. To se mi ale muselo jen zdát. Nikdo mě tu nezná, teď už nikdo. Zrychlím, ale jakmile dorazím ke dveřím, někdo mi položí ruku na záda.

„Ahoj.“

Prudce se otočím a automaticky rozpažím ruce v přípravě na střet. Ale nic mě nemohlo připravit na tvář, kterou uvidím – i po tolika uplynulých letech je mi tak důvěrně známá. Jako bych proplouvala závratí nebo se probudila ve stroji času.

„Anna Hartová. Nevěřím vlastním očím.“

Jen na něj zírám. Má už sice vrásčité, ale pořád stejně jasné šedé oči, hranatou čelist a drobný rovný nos, nepoddajnou